

Proloog

Het was lekker druk in het restaurant, waar Matthias Beck zat. Op een verhoging stond een piano, waarachter een man in een net jasje zat te spelen. Beck hield wel van klassieke muziek, maar vond het pianospel al snel irritant worden. Hij hield van de netheid van het restaurant en dat het lekker druk was. Overal hoorde hij bestek tegen borden met eten en geroezemoes. Hij wachtte op zijn date. Hij hield van vrouwen. Hij hield van uiteten gaan met ze. Hij hield alleen niet van seks met vrouwen, want hij hield niet van aanwijzingen of geluiden van hun kant. Hij had van een lerares geleerd hoe seks was, maar hij had er niets aan gevonden, omdat ze hem had gezegd, waar hij zijn hand moest leggen en wat hij wel en niet moest doen. Hij hield wel van seks met vrouwen, maar niet als ze nog leefden. Hij had iets, wat niemand van hem wist en wat een geheime fantasie was: hij hield van seks met dode vrouwen. Dode vrouwen zeiden namelijk niets. Ze gaven geen aanwijzingen. Hij kon ze aanraken waar hij maar wilde; ook op de plekken, waar sommige vrouwen liever niet aangeraakt werden. Zijn ultieme fantasie was dat hij een mortuarium binnen ging en dat hij dan seks had met een lijk dat op de tafel van een patholoog lag. Dat had hij nog nooit gedaan, maar het idee wond hem vreselijk op.

Zijn date was een vrouw met rood haar, groene ogen en slank van postuur. Hij nam haar kort op. Hij groette. Ze glimlachte. “Zat je hier al lang op

mij te wachten?” informeerde ze naar hem. Hij schudde zijn hoofd. “Nee, ik ben altijd wat te vroeg. Dat is een gewoonte van me” gaf hij toe. Ze ging zitten. Ze bestelde een zoete witte wijn. Ze pakte de menukaart. “Het is hier wel sjiek, hoor!” sprak ze alsof ze niet gewend was om sjiek te gaan dineren. Ze kwam vast alleen maar in eetcafés of in gelegenheden, waar geen dubbel bestek lag. Hij glimlachte. “Dat leek me gezellig. Je ziet er mooi uit!” sprak hij met een goedmoedelijke blik in zijn ogen. Hij wist precies hoe hij het spelletje spelen moest. Ze lachte. “Oh, dank je!” Ze dacht na over haar jurk. Ze had haar beste jurk uit de kast gehaald en gezorgd dat ze er mooi opgemaakt uitzag. Ze kende hem niet en hij kende haar niet. Hij vond het maar beter ook dat ze elkaar niet kenden. Dat maakte het voor hem allemaal spannender. Hij had die spanning nodig om zijn fantasie tot leven te brengen. Het was dineren, wurgen en dan seks als ze dood was. Hij gunde vrouwen hun laatste maal in een sjieke omgeving, maar nam hem daarna mee naar zijn fantasie en liet ze daarna dood achter. Hij genoot nu al bij de gedachten dat hij straks seks ging hebben. Hij probeerde er niet te veel aan te denken, omdat hij anders het etentje niet meer uit zou kunnen zitten zonder rood hoofd van opwinding. Dat zou zijn avondje verknallen. “Wat ga jij bestellen?” informeerde ze met een blik over de rand van de menukaart. Hij wist precies wat hij zou nemen, maar hij wilde het niet te overduidelijk laten zijn dus zei hij: “Oh, ik kijk nog even. Weet jij het al?” Ze dacht na. “Ik ben

gek op pasta met vis.” Hij knikte. Hij bekeek de menukaart aandachtig, alsof hij nog geen keuze had kunnen maken. Ze liet haar blik weer afdwalen naar de menukaart, maar legde hem al snel weg. Ze had haar keuze gemaakt.

“Matthias, vertel eens wat over jezelf. Wat voor werk doe je? Heb je hobby’s?” Ze wilde weten wie hij was. Hij herkende het. Het gebruikelijke gesnuffel bij een date. Wie was wie? Hij kende het spelletje maar al te goed en antwoordde heel relaxt: “Oh, ik zit in de computer-business! Het is niet zo heel interessant om te vertellen. Ik doe eigenlijk niet zo heel veel interessante dingen.”

Ze dacht na. “Computers? Dat kan juist heel interessant zijn! Vertel eens!” nodigde ze hem uit om toch nog meer te vertellen over wat hij deed. Hij nam een slok van zijn wijntje. Hij paste zich aan. “Ik los technische problemen op bij een groot bedrijf. Ik onderhoud systemen” legde hij uit. En hij voegde er een saai detail aan toe: “Ik onderhoud de datarecords en zoek naar bugs in het systeem.” Meestal wilden vrouwen dan niet meer weten. Ze dacht na. “Wat is een bugs?” vroeg ze hem om duidelijkheid, waarna ze snel gegeneerd zei: “Ik weet niks van computers, hoor! Ik weet amper hoe je hem aan moet zetten!” Hij grijnsde. “En dat geeft niets, want na vanavond heb je er toch niets meer aan!”

Hij dacht het, maar zei: “Oh, dat geeft niets! Een bug is een soort van virus wat je computer kan ontregelen en kan zorgen dat er anderen op je systeem kunnen komen en zo gegevens kunnen halen van je computer.” Ze knikte, maar volgens

hem volgde ze het nauwelijks. Dat maakte ook niet uit. Hij besloot om het onderwerp op haar te gooien. “En wat doe jij in het dagelijkse leven?” Hij probeerde het een beetje argeloos en geïnteresseerd te laten klinken. Ze legde haar vork weg. “Ik werk in een boekenwinkel.” Hij knikte. “Welke?” Hij vroeg naar een detail uit belangstelling, maar waar hij eigenlijk niets om gaf.

Het etentje verliep zoals gepland. Toen de rekening kwam stond hij erop dat hij die betaalde. Ze vond het galant van hem. Hij betaalde altijd de etentjes. Dat hoorde bij zijn plan die tot de fantasie zou leiden. Ze verlieten het restaurant even na half 10. Hij glimlachte om haar nog wat meer te charmeren. “Zullen we nog even wat gaan drinken?” stelde hij voor. Ze dacht na over zijn voorstel. “Matthias, ik vond het erg gezellig met je, maar ik moet morgen vroeg op” zei ze. Hij keek haar aan. “Oh, wat jammer! Ik had gehoopt dat je nog slaapmutsje zou willen drinken bij één van ons thuis!” sprak hij spijtig. Hij nam nooit vrouwen mee naar huis, want dat vond hij teveel gedoe. Hij hoopte dat ze zo vrij zou zijn om hem uit te nodigen bij hem thuis. Ze twijfelde nu. “Anders één glaasje bij jou thuis, want dan kun je zo naar bed als je wilt” drong hij aan. Ze stemde toe. “Eén glaasje moet kunnen!” Ze woonde in een kleine woning, waar veel boeken waren. Hij vond het fascinerend om te zien dat ze van boeken hield. Ze was dus belezen. Ze werkte ook in een boekenwinkel, dus zou ze vast veel van boeken weten. Hij dacht na over de

boeken, maar dwong zichzelf weer tot waar hij voor gekomen was. Ze legde haar tasje op het kastje in de gang. Ze hing haar jas op aan de kapstok. Ze liep naar de kleine keuken. “Wijntje?” Hij dacht na. Zijn vingers speelden met het koord van een touw, dat hij in zijn broekzak had zitten. Hij pakte het en liet het een paar keer door zijn vingers glijden. Hij merkte dat hij nog geen antwoord had gegeven toen ze hem nogmaals de vraag had gesteld. Hij liep naar de keuken, nadat hij had gezegd dat hij wel een wijntje lustte. Ze stond met haar rug naar hem toe. Ze was bezig met glazen te pakken. Hij liep naar haar toe. Hij had het koord vast. Hij stond vlak achter haar en deed het koord opeens snel tegen haar hals aan en trok het ruw naar achteren. Hij trok er flink aan. Ze begon te spartelen en slaakte gesmoorde kreten. Ze hapte naar adem. Ze bewoog haar handen, maar het leek meer op ongecontroleerd maaien. Ze bleef twee volle minuten bewegen. Hij meende dat hij een gekraak hoorde, wat hem deed vermoeden dat haar strottenhoofd was gebroken. Ze zakte slap als een vaatdoek op de grond en bleef stil liggen. Om er zeker van te zijn dat ze niet meer zou bewegen schopte hij een paar keer tegen haar benen. Er kwam geen reactie. Hij borg het koord weer op in zijn broekzak. Hij tilde haar op en droeg haar naar haar kleine slaapkamer, waar hij haar op bed legde. Hij trok haar haar slipje uit en maakte zijn broek los. Hij duwde haar benen uit elkaar en ging bovenop haar liggen. Hij bewoog op haar. Hij wilde haar. Ze gaf niet mee, maar dat was

alleen maar beter. Hij raakte haar overal aan. Hij keek naar haar. Ze had kleine borsten. Ze had een litteken lopen over haar schouder, die hem nog niet eerder op was gevallen. Hij bevoelde het litteken. Het was wit dus al van een hele tijd geleden, wist hij. Hij ging naar beneden en keek nog even in haar huis. Hij zag dat haar tasje op het gangkastje lag en kon de verleiding niet weerstaan om haar portemonnee eruit te halen. Hij haalde haar geld uit de portemonnee op een paar muntjes na. Muntgeld interesseerde hem niet. Het ging hem om de briefjes. Ze had iets van 70 euro in haar portemonnee gehad. Hij stak het bij zich. Kort daarna verliet hij haar huis.

1

Marsha was al twee dagen niet op haar werk verschenen en toen was ze als vermist op gegeven. Toen rechercheurs Andy Carels en zijn werkpartner Nora Brouwer van Vermissingen het huis betraden van Marsha troffen ze in de keuken een tafereel aan dat hen deed vermoeden dat er een ruzie was geweest.

“Hier ligt een wijnglas” sprak Nora wijzend op een kapotte wijnglas. Andy hurkte op de grond neer en keek er naar. “Mogelijk heeft ze ruzie gehad met iemand” meende hij stellig. Hij ging weer rechtop staan. “Laten we boven gaan kijken” stelde hij voor. Ze liepen naar de gang. Het eerste wat hem opviel was dat er een tasje op het kastje in de gang lag en dat deze open was. Een rode portemonnee lag erbij. “Haar tasje met spullen ligt hier nog wel” sprak hij nadenkend over de portemonnee. “Zo te zien heeft ze haar tasje laten liggen en ligt haar portemonnee erbij. Meestal stop je je portemonnee in je tasje” merkte ze observerend op. Hij knikte. Hij keek naar de trap. Hij rook iets. Ze stegen langzaam de trap op. De geur werd sterker toen ze boven kwamen. En het werd nog veel sterker toen hij de deur naar de slaapkamer openduwde. “Jezus!” Hij deed zijn arm voor zijn neus en mond. Hij draaide zijn hoofd weg. Ze slikte. Ze ademde door haar mond. Het was warm in de kamer omdat de zon erop had geschinen en daardoor was het ontbindingsproces sneller begonnen. Ze draaide zich om. “Ik bel Moordzaken” zei ze. Hij knikte.

“Doe dat. Ik denk dat ze dood is” zei hij, zonder aangestalte te maken om ook daadwerkelijk te gaan controleren of de vrouw op het bed dood was. Gezien de ontbindingsgeur leek het hem zeer waarschijnlijk.

“Ja, momentje! Ik noteer het adres effe. Effe een pen zoeken.” Rechercheur Lea Marks, die nog maar sinds een week of 3 werkzaam was bij Moordzaken, zocht een pen en een stuk papier. Ze trok een pen uit het bakje op haar bureau en pakte een stuk papier. “Zeg het maar!” Ze noteerde wat dingen op het papier. “We komen!” Ze kwakte de hoorn op de haak en stond op. Ze liep naar het bureau van haar werkpartner Maxine Mertens en zei: “We hebben een dode vrouw in een huis. Andy en Nora hebben haar gevonden.” Maxine keek op. “Hoezo, hebben zij haar gevonden?” wilde ze weten. Lea haalde haar schouders op. “Niet gevraagd.” Maxine stond op. “Hebben ze het gemeld bij de meldkamer?” Lea dacht na. “Volgens mij niet.”

Ze was 1m75 lang, mager, had blauwe ogen en had blond haar in laagjes. Maxine was ook 1m75 met een afgetraind lichaam, had blauwe ogen en kort blond haar. Ze had een zoontje van twee jaar. Lea had geen kinderen.

Maxine liep de gang op en pakte haar mobiel. “Ik bel Andy wel even.” Ze kreeg Andy al snel te pakken. “We wilden het net via de meldkamer melden, maar ik had er even niet bij nagedacht dat rechtstreeks naar jullie niet zo handig was” sprak hij tegen haar. Ze dacht na. “Nee, want nu

hebben we straks nog meer rechercheurs in dat huis. Bel de meldkamer en zeg dat Lea en ik aan de zaak zullen werken. Dan lossen we het zo op.” Hij was op de gang gaan staan. “Komt Val niet?” vroeg hij. Maxine pakte haar autosleutels. “Nee, want die is ziek.” Ze ging naar buiten. Lea liep naast haar. “Kan Lea tegen ontbindingsgeur?” wilde hij weten. Maxine grijnsde. “Dat hoop ik! Wacht op ons. Ik wil nog wat dingen van je weten.” Hij liep de trap af naar beneden. “Tijdens een dinertje?” Ze schoot in de lach. “Droom jij lekker verder! Tot zo!”

Ze was wel wat gewend dus liep ze zonder moeite naar de slaapkamer van Marsha. Lea volgde haar. De geur van ontbinding kwam hen al tegemoet. Ze opende haar mond om niet door naar neus te hoeven ademen. “Sjeez, ik dacht dat een vuilnisbelt stonk! Maar dit...” Maxine draaide haar hoofd naar haar. “Gaat het nog?” Lea knikte. “Uitstekend! Wat is er met dat mens gebeurd?” “Met Marsha Boer?” reageerde Maxine meteen. Lea knikte. “Ja, die ja.” Ze keek rond. Ze zag Marsha liggen en zag dat diens nek rood was en dat zij naakt was. Ze floot. “Dat is me de wurgseks wel geweest, zeg!” Maxine knikte instemmend. “Alleen bracht zij het er niet goed van af” merkte ze op. Lea zag dat er een slipje op de grond lag. “Of wurgseks is hier wel heel letterlijk genomen!” merkte ze gevat op. Ze week opeens achteruit toen ze iets wits zag. “Wat was dat?” Maxine grijnsde. “Maden. Die komen uit de eitjes van die vleesvliegen in het lichaam planten” legde ze uit. Lea knikte. “Dat wist ik heus wel!”

sprak ze stoerder dan ze zich voelde. Maxine herkende het helemaal. De eerste paar keer was het nooit fijn om een lijk te zien. Zeker niet in ontbindingsstaat. Ze begreep dan ook dat Lea nog moest wennen. Eigenlijk wende het nooit, maar draaide Maxine de knop gewoon om. Ze dacht er niet teveel bij na dat ze een lijk zag. Ze keek meer naar wat zag en wat ze daaruit kon opmaken. Dat zou Lea vast ook nog wel leren.

Intussen was Patholoog Annie de Vries binnen gekomen. Ze had blond haar, blauwe ogen, was 1m70 en slank van postuur. Ze was 45 jaar, woonde samen met rechercheur Lennie Grim en was moeder van de 1,5 jaar oude Jason. Ze was voor de moordzaken belangrijk, want zij onderzocht de gevonden lichamen. Met haar medische studie en jarenlange ervaring loste zij de meest moeilijke menselijke dingen op. Ze had passie voor haar vak en had ook nog eens een bepaald soort humor.

Ze ging bij het lichaam kijken. Ze droeg een kapje voor haar mond. Lea besepte dat zo'n kapje misschien ook wel beter was geweest. Annie nam haar kort op. "Ga even naar buiten als je je niet goed voelt." Lea bleef stoer. "Het gaat prima!" Annie keek weer naar het lichaam. "Geen sporen van verzet. Het slachtoffer is gewurgd met een touw, gezien de striem in haar hals" begon ze te praten. Maxine dacht na. "Marsha is thuis gekomen met iemand. Die persoon heeft haar gewurgd hier in de slaapkamer" begon ze aan een analyse. Lea dacht na. "En dat kapotte wijnglas in de keuken dan?" Maxine herinnerde zich het

kapotte wijnglas nog. “Het kan zijn dat Marsha in de keuken stond, verrast is toen het wijnglas heeft laten vallen. Dat lijkt mij trouwens ook logischer” gaf ze aan. Annie keek naar haar. “Wie van jullie kan mij even helpen met het lichaam bij te draaien, zodat ik het achterhoofd en rug kan zien?” Maxine stapte naar voren en draaide het lichaam met Annie samen. Annie bekeek het achterhoofd en de rug. Ze keek er een hele tijd naar. “Geen sporen van geweld op de rug en het achterhoofd. Ze is dus niet geslagen.” Maxine dacht na, terwijl ze het lichaam weer voorzichtig terugdraaide. “Dus ze is gewurgd en vervolgens heeft ze seks gehad. Of is er seks met haar geweest” concludeerde ze. Annie knikte. Ze trok een veelzeggend gezicht. “Dit lijkt op necrofilie.” Lea keek haar nu vragend aan, wat Annie opvatte als dat ze meer uitleg geven moest. “Necrofilie is het seksueel opgewonden raken van het betasten van of gemeenschap hebben met lijken” legde Annie dan ook uit. Lea floot. “Lekker gestoord, zeg!” Ze keek naar het lichaam. “Wat moet je met een lijk? Ik bedoel, waarom is dat opwindend?” vroeg ze zich hardop denkend af. Maxine had ook met de vraag lopen spelen omdat ze de dader wilde doorgronden. Waarom had de dader voorkeur voor lijken en kreeg hij daar seksueel genot bij? Wat wilde dat over hem zeggen? “Een lijk beweegt niet, geeft geen aanwijzingen en reageert niet op wat jij doet” bedacht Lea, terwijl ze nog steeds nadacht. Er verscheen een bedenkelijke blik in haar ogen. Maxine keek opeens verheugd. “Dat is het, Lea!” sprak ze alsof

er een lampje ging branden. Ze knikte. “De dader wil juist lijken, omdat hij dan zelf de controle heeft en kan bepalen wat er gebeurt. Als we dat nou eens bekijken vanuit het seksuele aspect. Wat wil een man het liefst? Wat wil een vrouw het liefst?” Annie keek op. “Hij lijkt me een fixatie te hebben voor haar vagina. Daar zitten vast de meeste sporen van seks” merkte ze op. Ze stond op en gaf een seintje dat het lichaam weg gehaald kon worden. Maxine knikte. “Ja, de G-plek.” “Gelieve niet aan te raken plek” grapte Lea, maar het grapje werd niet enthousiast ontvangen. Ze liepen de gang op. Lea daalde de trap af naar beneden. Maxine volgde haar. “Niet alle vrouwen willen bij hun vagina aangeraakt worden. Ik ga eens vragen bij Zeden naar dit.” Lea wist dat ze de grapjes maar beter achterwege kon laten. Ze voelde zich nog niet echt op haar gemak bij een lijk en ook niet echt bij een rechercheur met al jaren ervaring. Maxine was inmiddels een doorgewinterde rechercheur met een gezonde dosis verstand en analytisch vermogen. Ze liepen naar de keuken, waar ze de keuken nog een keer bekeken. De Forensische Dienst was bezig met sporen zoeken en had het glas in een speciale zak gedaan om te onderzoeken. “Bij Zeden praten ze net zo makkelijk over seks als een biertje bestellen in de kroeg!” merkte Lea gevat op, terwijl ze rond keek. Ze deed toch nog maar een poging, omdat ze een beetje nerveus was. Ray keek op. Maxine grijnsde slechts. Een jonge knul, die nog maar net bij de FD werkte, kreeg een rode kleur. Hij was het blijkbaar niet gewend. Lea zag

het en vroeg: “Nieuw hier?” Hij knikte nerveus. Ze wilde nog wat zeggen, maar Maxine legde een hand op haar arm om haar het zwijgen op te leggen.

Beide rechercheurs gingen na een tijdje weer terug naar het bureau. Ze hadden intussen al wat foto’s gekregen van de plek van het misdrijf. Maxine hing ze op het bord om een overzicht te krijgen. Ze zouden de foto’s bespreken. Lea ging de gang op om even koffie te halen. Ze had even een paar minuten voor zichzelf nodig. Ze zag dat de koffieautomaat stuk was en baalde goed. Ze dacht na. Maxine kwam naar haar toe. “Is ie weer stuk?” Lea knikte slechts. “Dan halen we wel effe wat bij Zeden” sprak Maxine, terwijl ze naar de trap liep en vervolgens de trap besteeg. Lea volgde haar maar.

Joe Poletti, een gespierde rechercheur met een kaal hoofd en een ringbaardje, stond bij de koffieautomaat en drukte op wat knopjes. “Joe, zedelijke spierbundel!” groette Maxine. Hij draaide zijn hoofd. “Max, Moordwiffl!” En toen tegen Lea. “Hoi!” Lea groette terug. Hij drukte weer een knopje. “Volgens mij is ie stuk!” Ze liep naar de automaat, schopte er een keer met haar voet tegenaan en keek toen op de display. “Ja, die is stuk!” Hij nam haar kort op. “Zeg, effe rustig. Dat apparaat kan...” Ze keek hem grijnzend aan. “Stuk?” Hij knikte. Maxine schoot in de lach. Hij moest toen ook lachen. Lea lachte toen ook maar. “Hé, is ie stuk?” George, een andere rechercheur van Zeden, kwam de gang op,

gevolgd door zijn werkpartner Jess. “Ja” antwoordde Joe. “Oh, effe koffie bij Harry’s halen dan?” stelde George voor. Joe knikte. “Goed idee! Gaan jullie Moordzaken luitjes nog mee?”

Ze gingen naar een caf etaria, waar ze wel vaker kwamen. De eigenaar Harry kende hen nu zo onderhand wel. Hij kwam altijd even een praatje maken met de rechercheurs. “Harry, het gebruikelijke!” Jess stak haar hand op. Hij grijnsde. “Effe tellen. Jullie zij met 5 personen?” Ze knikte. “Ja.” Ze liep naar het raam, waar ze gingen zitten. Lea was nog nooit bij Harry’s geweest. Harry kwam al snel met 5 zwarte koffie. Hij wist dat ze niets anders dronken dan dat. “Hoe staat het leven?” “Uitstekend!” antwoordde Joe. Maxine grijnsde. “Afgezien van dat Moord nog steeds niet slaapt.” Harry lachte. “Dat zal ook wel nooit gebeuren” meende hij stellig. Hij zette koffie neer. Hij zag Lea en vroeg: “Nieuw?” Lea knikte en zei toen: “Mijn eerste moord bij Moordzaken.” Hij knikte. “Pittig! Waar kom je vandaan?” Ze dacht na. “Diefstal en Inbraak” antwoordde ze. Hij bleef staan. “Dat lijkt me niet de meest snuggerste afdeling!” Jess lachte. “De rechercheurs daar krabben aan de ramen om naar een andere afdeling te mogen!” Lea knikte. “Ja, na 5 jaar Diefstal en Inbraak wou ik echt iets beters dan beroofde oude vrouwtjes, inbrekers en ander suffe lui.” Hij knikte. “Welkom, meid!”

Ze bedankte hem, waarop bijna iedereen haar aanstaarde alsof ze iemand anders was. Ze begon

aan haar koffie. “Ik heb heus wel wat manieren geleerd” sprak ze, waarna ze van haar koffie nipte. Ze stond bekend als onbeschoft, respectloos en als iemand die grenzeloos haar gang ging en lak had aan autoriteit. Ze probeerde te veranderen. Ze wilde nu bij Moordzaken horen en wilde ook meer moeite doen om aardiger gevonden te worden door hoofdinspecteurs. Dat was voor heel wat mensen een verrassing. “Ja, oké” sprak Jess wat behoedzaam. Maxine grijnsde. “Ja, oké?” Jess nam een slok koffie en zei daarna: “Ik weet niks beters!” Lea lachte. “Geeft niets!” Joe dacht na. “Dus bij Moordzaken?” begon hij maar wat te praten. Ze knikte slechts. “Bevalt het een beetje?” wilde hij weten. Ze knikte. “Tot nu toe wel. Het is effe wennen.” Jess keek haar aan. “Het is ook heel anders dan Diefstal en Inbraak” merkte ze op. Lea knikte weer. “Ja, heel anders. Daar heb je suffice inbrekers en helers” gaf ze aan. Ze dacht na over de zaak, waaraan ze werkte en voegde aan haar woorden hardop in gedachten toe: “Hier heb je ontbindingsgeur en wurgseks.” Er kwam meteen een reactie van de Zedenrechercheurs die het woord ‘wurgseks’ niet eens gek vonden. “Vertel eens, meid!” George blikte op tafel naar haar. Ze grijnsde. “Volgens Annie zou de dader necrofiel zijn.” Jess floot. Joe en George grijnsden. Ze keken van dat soort dingen niet op. Ze waren heel wat gewend. Lea verbaasde zich er niet echt over, maar vroeg zich wel af hoe ze het bij Zeden uithielden met pedofielen, verkrachters en ranzige videobeelden. Alsof ze het zich hardop af had

gevraagd zei Joe: “Op een gegeven moment dan weet je het wel. We zien beelden van kinderen die misbruikt worden en we weten dat we weer een smeerlap zoeken.” “Het went nooit. Soms doen we het geluid uit, omdat het te veel is” gaf George toe. Jess knikte. “Soms zie je dingen die echt te ranzig voor woorden zijn. Dus wurgseks, om daar even op terug te komen, stelt geen reet voor bij wat wij dagelijks zien!” “Vind je een necrofiel dan niet vreselijk ranzig?” wilde Lea weten. Ze dronk haar koffie op en zette de mok op tafel neer. Jess knikte. “Ja, dat wel.” Maxine wilde meer weten over necrofielen en stelde daarom een vraag. “Waarom een necrofiel een dode lekkerder vind?” Joe dacht na. “Het is een fantasie. De persoon die er zo van houdt heeft een ultieme fantasie over hoe het zal gaan met seks. Hij of zij wil absolute controle en bepalen wat er gebeurd” legde hij uit hoe het zat. Jess viel hem bij. “Weet je? Seks is iets tussen twee of meer mensen, maar je moet wel samen kijken naar wat je wilt en lekker vindt.” George knikte. “Sommige plekken zijn verboden terrein, andere plekken zijn juist gewild.” Joe knikte. “En dan zijn er nog de vragen: welk standje? Waar? Dat is voor een necrofiel te veel gedoe. Een necrofiel wil de plek bepalen, het standje en de dode aanraken op plaatsen die hij of zij lekker vindt.” Maxine begreep opeens een heleboel. Lea trok een sigaret uit haar pakje en stond op. “Hé, ik ga effe roken!” Ze verliet daarna Harry’s. “Is ze echt zo bezig met socialer te worden?” wilde Jess weten. Maxine knikte. “Ja, ze doet haar best.

Maar effe terug naar die necrofiel. Naar welke plekken gaat de voorkeur van zo'n iemand uit?" "Op het lichaam of waar de seks plaats vindt?" vroeg hij haar om duidelijkheid. Ze dacht na over de vraag, maar antwoordde uiteindelijk: "Beide. Tenminste als een necrofiel een programma heeft. Ik bedoel een voorkeur heeft voor waar hij iemand aanraakt." Jess zette haar mok neer. "Een necrofiel is geen hoer dat een programma afdraait! Waar hij of zij iemand aanraakt hangt af van wat voor fantasie diegene heeft." Maxine knikte. "Wat als zo'n iemand voorkeur geeft aan vagina's?" Ze zag dat er mensen naar haar keken. Ze vroeg zich af waarom dat was, maar besepte dat het gesprek dat ze met de rechercheurs van Zeden had iedereen wel zou aantrekken om even te luisteren. "Dat kan te maken hebben met seks zelf. Erin en eruit. Of het is vanwege een fantasie, waarin die persoon paardrijd of iets anders doet" verklaarde Jess. Er kwam een man bij hun tafel staan. "Zeg, van welke club zijn jullie?" wilde hij weten. Hij keek er verlekkerd bij. Joe keek hem aan. "Zeden." De man keek vreemd. "Zeden? Wie zijn dat?" Maxine liet haar badge zien. Hij draaide zich om en verdween naar buiten. Harry kwam meteen naar hun tafel toe. "Zeg, doe dat alsjeblijft niet weer, Max! Je jaagt de halve tent weg! En Joe, houd je even in over Zeden. Als ze horen dat hier Zedenpolitie zit dan komt de helft niet meer." Hij keek ernstig. Maxine keek hem aan. "Harry, rustig. Die vent dacht dat we van een paarclub waren" zei ze hem. Hij zuchtte diep. "Gatdamme! Nog even en ik schop je de tent uit,

dame!” reageerde hij geschokt. Ze keek hem grijzend aan. “Je zou me nog gaan missen!” Hij bewoog zijn hand in de lucht. “Ja, ja, dat is zo.” Hij liep weg om zojuist binnengekomen klanten te bedienen. Hij wist dat de rechercheurs graag over hun werk praatten. Maxine was inmiddels al weer verder gegaan met vragen stellen en Joe gaf antwoord. Lea kwam na een tijdje weer binnen en ging aan tafel zitten. Ze zat nog maar net of haar mobiel ging. Ze nam op. “Hallo, met rechercheur Marks!” Ze bleef zitten. “Ik zit niet meer bij Diefstal en Inbraak. Dan zul je effe met Dave of Kent moeten bellen. Oké. Succes!” Ze verbrak de verbinding. Maxine stond op. “We moeten bij onze chef komen.” Lea kwam overeind en slaakte een diepe zucht. “Ik heb niks gedaan!” Maxine lachte. “Oh, ik begon me al zorgen te maken!” Ze liepen naar het bureau toen ze twee donkere mannen het bureau zagen binnen lopen met een stoer loopje. Maxine herkende ze als Antoine Perez en Micheal Jarnot, twee handlangers van drugsdealer Diego Lamas. Geregeld zaten ze in de problemen, maar wisten ze altijd weer zonder kleerscheuren er vanaf te komen. “Zijn dat niet die twee die altijd om Lamas heen hangen?” vroeg Lea opeens alert. Maxine knikte. “Ja, dat klopt. Die gaan stennis schoppen.” Ze gingen het bureau binnen en zagen nu dat de twee een kamer binnen liepen naar het bureau van Martha, een rechercheur met de allures van een actrice. Martha stond bekend als keihard en stoer. Ze mocht dan wel de allure van een actrice hebben en er netjes uitzien, toch was ze helemaal niet zo

netjes. Ze kon vloeken als een bootwerker en heel direct zijn.

Maxine en Lea liepen de gang over naar de kamer van hoofdinspecteur Dani Malon. Dani was een vrouw van 1m65, midden bruin piekerig haar, blauwe ogen en stevig gebouwd. Ze nam een slok koffie en slikte het warme goedje door. Ze leefde op koffie, sigaretten en verder wat ze maar aan eten lekker vond. Dani zat achter haar bureau met de telefoon in haar hand, toen ze geklop op de deur hoorde. Ze legde haar hand even op hoorn en riep toen: “Binnen!” Ze ging verder met haar telefoongesprek. “Dat leek mij ook niet, nee.” Maxine en Lea kwamen binnen en bleven netjes op een afstandje staan uit discretie. “Frank, ik spreek je nog. Ik heb hier twee van mijn rechercheurs staan. Is goed. Tot dan!” Dani hing op en groette. Maxine en Lea groetten netjes terug en stapten naar voren.

Ze namen plaats op een stoel voor het bureau. Dani nam beide kort op. “Hoe gaat het met de zaak?” informeerde ze. Maxine stak van wal met uitleg. “We hebben nog niet veel. Het enige wat we vermoeden is dat het om een geval van necrofilie gaat. Annie is nog bezig om uit te zoeken of het klopt met wat er op het lichaam van het slachtoffer te vinden is.” Ze zei het alsof het de normaalste zaak van de wereld was. ‘Een geval van...’ Alsof Necrofilie ook vaak voorkwam. Dat was absoluut niet zo!

Dani keek vreemd. “Necrofilie?” Lea knikte. “De dader houdt ervan om seks te hebben met dode

vrouwen. Dat schijnt hem op te winden” legde ze uit. Ze stond op. “Seks met of het betasten van lijken dus” voegde ze eraan toe. Ze keek er vol afschuw bij. Dani knikte. “Bedankt voor de uitleg. Dat klinkt verdomde vreselijk! Ik bedoel...” Ze zocht naar een woord om haar gevoel bij de uitleg te omschrijven. “Ranzig?” gokte Maxine. Dani knikte. “Ja, verdomde ranzig!” Maxine ging verder met praten, want ze had nog wat meer te melden. “Volgens Zeden wil een necrofiel controle hebben over de situatie. Hij of zij bepaald welk standje, waar de seks plaatsvindt en waar hij of zij de dode aanraakt. Geen gedoe of programma’s.” Lea viel haar bij, terwijl ze naar buiten keek. “Het voordeel, vergeef me de woorden, van het seks hebben met een dode is dat die overal waar je maar wilt kunt aanraken, dat je geen aanwijzingen krijgt en dus dat je geheel je eigen gang kunt gaan.” Ze draaide zich naar Dani toe en keek haar aan. Dani knikte. “Dus jullie gaan uit van een man die necrofiel is?” Maxine knikte. “Vooralsnog wel, ja.” Lea kwam nu weer zitten. “Er is sperma aangetroffen in het lichaam en erbuiten.” Dani werd alert. “Geen condoom?” Maxine schudde haar hoofd. “Dat is vast teveel gedoe!” Lea dacht na. “Misschien wil de dader wel sporen van zijn daad achterlaten, omdat dat spannend is.” “Een soort van handtekening?” reageerde Maxine meteen. Lea trok een gezicht van afschuw. “Lekker! Hoe wilt u dat ik teken? Nou, doe maar met sperma!”

Lea gebruikte weer humor om te maskeren dat ze zich ongemakkelijk en nerveus voelde. Dani keek haar vreemd aan. “Dat vind ik niet iets om grapjes over te maken” zei ze. Ze keek toen naar Maxine en zei met ernstig gezicht: “Dit soort smerige acties van daders gaat ons nog een hel worden als de pers hier lucht van krijgt! Een flut journalist van zo’n klote blaadje dat al even flut is als zijn of haar talent gaat hier een ranzig artikel aan wijden en dan hebben we weer gesodemieter met dat we commentaar moeten leveren. Het wordt anders niet ranzig genoeg voor sensatie Nederland!” Maxine knikte. Ze hield rekening met de mogelijkheid dat de pers erop zou duiken als er informatie over de zaak naar buiten zou komen. Reden te meer om stil te blijven! Dani stak haar vinger in de lucht en keek beide rechercheurs streng aan toen ze hen op ferme toon zei: “Geen woord tegen de pers! Ik meen het! We hebben al wel vaker gesodemieter gehad ten tijden van dat hoofdinspecteur Lindberg hier nog werkte. Ik wil geen camera’s of microfoons in mijn smoel! Op tv lijkt je al gauw 5 kilo zwaarder en bovendien monteren ze je zo dat je ook nog eens overkomt als complete incompetente randdebiel met de taalvaardigheid van een aardappel! Dat wil ik verdomme niet mee maken! Ik meen het bloedserieus!” Maxine knikte. “Ja, chef! Vanzelfsprekend!” Lea vroeg zich af waarom Dani haar net even iets langer aan keek dan nodig. Misschien had ze haar reputatie toch nog tegen zich....

Lea en Maxine gingen kort daarna weer verder met uitzoeken van de moord op Marsha Boer. Ze hadden foto's op een bord hangen. Ze keken er naar. Maxine schreef wat op een bord.

“Slaapkamer.” Lea dacht na over het woord. “Zou dat de voorkeur van de dader zijn?” vroeg ze zich hardop denkend af. Maxine dacht lang na over de vraag. “Jess had het over een fantasie. Als we erachter komen welke fantasie onze dader heeft dan weten we ook welke motieven hij heeft. Misschien is het wel een heel gewone man, waarvan je niet zou zeggen dat hij zulke fantasieën heeft!” bracht ze naar voren met een bedenkelijke blik in haar ogen. Lea knikte. “Seks en slaapkamer zijn wel een logische combinatie” vond ze. Ze speelde even met de gedachte waarom het logisch was dat iemand seks had in de slaapkamer.

Maxine nam haar mobiel op en groette. Ze hing kort daarna op. “Annie wil ons spreken” deelde ze mede. Ze gingen samen de gang op. Ze waren benieuwd naar wat er uit de autopsie gekomen was.

2

Het mortuarium bestond uit een lange gang, die vanaf Moordzaken te betreden was via een trap naar beneden. Na de klapdeuren was er een lange gang, die aan weerszijden kamers had. Links de kamers van de Pathologen, waar ze hun verslagen maakten en waar ze achter een bureau konden werken aan verslagen of dingen konden opzoeken. Rechts waren de onderzoeksruimtes, waar de autopsies plaatsvonden. Iedere Patholoog had tegenover zijn of haar eigen kamer een onderzoeksruimte. Aan het einde van de gang was rechts de kamer met de koelcellen, waar lichamen bewaard werden. Die ruimte bestond uit verschillende speciale aluminiumkasten, waarin schuiftafels waren waarop de lijken met een wit laken eroverheen. Links op de gang was een kamer met kluisjes, waar de pathologen hun spullen konden bewaren. Na de koelcellen was er een kamer, die voor het hoofd van de Pathologische Dienst was.

Lea was nog maar een paar keer in het mortuarium geweest. Maxine was er al zo vaak geweest, dat het voor haar niet meer spannend was. Ze ging haar voor een kamer binnen en groette. Annie stond bij een tafel, waarop het lichaam van Marsha lag. De ontbindingsgeur was duidelijk weer aanwezig. Annie droeg een kapje. Ze had tijdens de autopsie ook een speciaal pak aan gehad vanwege de ontbinding van het lichaam.

Ze had kapjes liggen voor de rechercheurs voor het geval dat ze die wilden gebruiken. Maxine gaf geen krimp. Lea bleef rustig staan. Maxine maakte dankbaar gebruik van een kapje, omdat ze ontbindingsgeur tot op zekere hoogte nog kon hebben. Lea nam ook maar een kapje. Zij was nu al misselijk. Zelfs met een kapje op vond ze het nog vreselijk stinken.

Annie begon te praten over haar bevindingen. “Marsha Boer is overleden als gevolg van wurging. Daarna is ze verkracht. Ik trof sperma aan. Helaas is uit onderzoek gebleken dat het onbekend is van wie het sperma is. Wel kan ik zeggen dat het gaat om een man met redelijke kwaliteit sperma. Mogelijk van een man tussen de 30 en de 40 jaar. Marsha zelf heeft zich niet verzet. Ze is gewurgd met een koord van touw. Ik trof een vezel in haar hals aan in de striem, die hier te zien is.” Ze wees naar de hals van Marsha en liet haar vinger langs de striem gaan. Maxine boog zich voorover om wat beter te kijken. Annie reikte haar een loep aan. Lea keek ook. Ze werd misselijk toen ze door de loep vlakbij de hals van Marsha keek. Dat kwam door de geur. Ze gaf Annie de loep. Annie legde die weg. “Ga even zitten” zei ze bezorgd. Lea slikte. Ze zag bleekjes. “Of naar buiten” opperde Maxine. Lea knikte. Ze verdween de gang op. Ze trok het kapje van haar neus en mond af en gooide dat op de grond neer. “Lea, er is een prullenbak hier” zei Annie die het had gezien. Lea graaide het kapje van de grond af en kwam terug. Ze mikte het in de prullenbak, maar miste. Annie liep erheen en raapte het kapje

op. Ze gooide het in de prullenbak. “Ga maar naar buiten.” Lea liet zich dat geen tweede keer zeggen. Maxine bleef nog even om wat vragen te stellen, maar ging daarna ook terug naar Moordzaken. Ze had het autopsierapport bij zich. Lea was intussen al een paar minuten buiten en knapte zichtbaar op van de frisse lucht. Ze dacht na over Moordzaken. Het was toch heftiger dan ze had gedacht. Ze keek op toen ze opeens iemand voor haar zag staan. Ze glimlachte. “Hé!” Andy stond voor haar. Hij nam haar kort op. “Je ziet er niet zo best uit.” Ze keek hem nog altijd aan en zei: “Ik ging bijna van mijn stokje in het mortuarium. Echt heel gênant!” Hij nam haar bezorgd op. “Oh, wat vervelend! Hoe voel je je nu?” Hij keek haar aan. Ze dacht na. “Uitstekend! Buitenlucht doet wonderen! Jemig! Ik dacht echt dat ik wel tegen ontbindingsgeur kon! Ik ben stoer!” Hij grijnsde. “Ja, je bent stoer, Lea! Maar zelfs de meest stoere rechercheur heeft wel eens een minder moment. Dat geeft helemaal niets. Ik wil wedden dat Max ook zo begonnen is” sprak hij geruststellend. Hij raakte haar arm aan met zijn hand. Ze duwde hem weg en liep langs hem heen toen Maxine naar buiten kwam. Maxine had door hoe het zat, maar zei er niets van. Ze groette. Lea begon zich te verontschuldigen voor het feit dat ze beroerd werd. Maxine stak haar hand op. “Lea, dat geeft niets! Voel je nou maar niet rot. Ik ben ook zo begonnen. En dat geldt ook voor de meeste bij Moord-zaken” sprak ze op begripvolle toon. Ze maakte er een luchtig handgebaar bij. Lea dacht na. “Oh, fijn om te horen! Ik geneerde me echt

rot!” Maxine lachte. “Dat is helemaal niet nodig. Ik zal je eens een verhaal vertellen van een rechercheur, die hier gewerkt heeft en die zo’n beetje bij heel wat lijken naar de wc vloog om over te geven. Ze trok groen weg en zei dan dat ze heus wel tegen een lijk kon.” Hij keek op. “Dat moet vast Terry geweest zijn!” gokte hij. Ze knikte slechts. Lea grijnsde. “Oh, echt?” Nora was bij hen komen staan en groette. “Andy heeft jullie vast al wel verteld wat we kwamen doen” meende ze. Maxine schudde haar hoofd. “Nee, nog niet.” Nora keek nu naar Andy. “Wat heb je hier dan gedaan?” Maxine grijnsde slechts. Lea glimlachte om zich een houding te geven. Hij grijnsde. “Oh, gewoon, even gepraat met Lea” verzoon hij wat. Nora had gezien dat Lea zich wat ongemakkelijk voelde. Ze grijnsde toen maar. “Oh, zo’n gesprek.” En toen tegen Maxine: “Andy en ik kwamen even langs om jullie het dossier wat wij hebben over Marsha Boer te brengen en eventueel te bespreken.” Hij knikte. “We zoeken nog naar familie van haar, maar tot dusver niemand gevonden.” Ze liepen naar binnen. Nora gaf Maxine het dossier. Maxine bekeek het dossier en gaf het daarna aan Lea. Lea bekeek het ook. “Praat ons maar even bij” zei Maxine omdat ze het makkelijker vond om een korte samenvatting te hebben over Marsha Boer. Andy kwam met een korte samenvatting. Hij kende het dossier goed. “Marsha Boer, 36 jaar, alleenstaand, geen familie bekend. Haar werkgever heeft haar opgegeven als vermist, omdat ze al twee dagen niet op haar werk was

verschenen en ze niets van haar hadden gehoord. Ze werkte bij een kleine boekhandel in de hoofdstraat” begon hij te praten. Hij ging verder. “Ze had weinig vrienden. Geen huisdieren. We hebben geen familie kunnen vinden, maar we zoeken nog even door. Vrienden van Marsha zeggen dat ze vrij gesloten was. Er is heel weinig over haar te zeggen.” Ze knikte. “Een uitdaging dus!” vond ze. Hij knikte. “Als je ervan houdt, wel ja” sprak hij met een blik op Lea. Ze liep naar het bord en schreef een paar woorden op bij Marsha’s naam. ‘Literatuur en vrij gesloten persoonlijkheid met weinig vrienden’. Lea kwam bij haar staan. “Misschien heeft de dader ook wel iets met literatuur” opperde ze. Nora en hij kwamen bij het bord staan. “Misschien ook niet, want hij kan ook gewoon vrouwen uitkiezen die hem aantrekkelijk lijken. Willekeurige keuze” bracht Maxine in. Ze keek naar de foto’s op het bord. “Waarom zou je een vrouw zomaar kiezen op basis dat ze je aantrekkelijk lijken?” reageerde Lea meteen bedenkelijk. Ze had opeens een heleboel vragen, maar nog geen antwoorden. “Goede vraag. We weten van de dader dat hij van seks met dode vrouwen houdt” begon Maxine aan een antwoord, maar ze wist het antwoord zelf ook niet. Hij grijnsde. “Het oog wil ook wat” zei hij. Ze draaide zich naar hem toe. “Denk je dat hij valt op knappe vrouwen?” Lea dacht na over Marsha. “Ik vind Marsha niet bijzonder knap” gaf ze aan. Hij grijnsde weer. “Nee, in ontbindingsstaat zou niemand knap zijn!” Ze gaf hem een harde por. Hij week achteruit. Maxine

dacht na. “Eén ding is zeker: hij heeft altijd weer een nieuw lijk nodig om zijn fantasie te kunnen beleven!” stelde ze vast met een vastberaden blik in haar ogen. Lea knikte slechts. Ze probeerde te volgen wat de dader precies zocht. “Knap is overigens een persoonlijke observatie” merkte Maxine opeens op. Nora knikte. “Wat ik knap vind hoef jij niet knap te vinden” vulde ze aan. Maxine knikte slechts. Lea dacht nog altijd na. “Bedankt voor het bijpraten” bedankte Maxine Nora en Andy. Nora haar mobiel ging en ze liep even weg om op te kunnen nemen. Maxine blikte van Lea naar Andy. “Oh, boek alsjeblieft een kamer in een hotel, zeg!” Ze liep toen weg. Hij keek haar na. “Ga je vanavond een hapje met me eten?” vroeg hij Lea. Lea schudde haar hoofd. “Ik kan mezelf prima voeden, Andy!” Ze keek hem na. Maxine kwam terug. “Uitgevoosd?” Lea lachte. “Laten we verder gaan. Misschien kunnen we eens bij die boekhandel gaan kijken en wat anoniem rond hangen” stelde ze voor. Ze pakte haar autosleutels daarop uit haar broekzak. Maxine vond het een goed voorstel en reageerde dan ook positief. Ze gingen naar buiten. Ze zagen Andy en Nora weggijden. Lea stapte in haar auto met Maxine. Maxine deed haar gordel om. “Zijn jij en Andy een stel?” wilde ze weten. Lea startte de auto, waarna ze haar gordel om deed. “Nee, alsjeblieft, zeg! Hij maakt avances naar alles wat maar borsten heeft!”

Ze spraken onderweg niet over de zaak maar over kinderen, nadat Maxine een opmerking had gemaakt over dat Andy kinderen had bij

verschillende vrouwen. Lea dacht na over of ze wel kinderen wilde. Ze twijfelde heel erg. Kinderen waren wel een grote verantwoording. Ze wist niet zeker of ze dat wel aan kon. Ze wist ook niet of ze wel een goede moeder zou zijn. Maxine draaide haar hoofd naar Lea. “Waar zit je met je gedachten?” Lea remde voor een stoplicht. “Oh, bij kinderen.” Ze klonk een beetje argeloos. Maxine keek weer naar buiten. “Ik zou niet meer zonder mijn zoontje kunnen. Als ik thuis kom rent hij op me af met uitgestrekte armpjes en dan roept hij heel hard ‘mama’. Dat vind ik zo geweldig!” vertelde ze over haar zoontje Tim van 2 jaar. Lea knikte. “Het is een grote verantwoordelijkheid” gaf ze aan. Maxine knikte. “Dat is het ook. Daar leer je vanzelf mee omgaan. Ik moest ook wennen.” Lea gaf gas. Ze stuurde naar links een straat in. Ze parkeerde haar auto langs de kant van de weg. Ze boog zich naar het dashboardkastje en trok die open, waarna ze erin begon te rommelen. Ze trok een mapje eruit en gooide dat achter het raam. Ze klapte het dashboardkastje weer dicht. “Zo, we kunnen hier blijven staan zonder problemen!” Ze stapten uit. “Hoe kom je aan dat onbepaalde parkeer ding?” wilde Maxine weten. Lea sloot haar auto af. Ze liepen naar de boekwinkel. “Oh, ik ken mensen bij de verkeerspolitie.” Ze klonk alsof het de normaalste zaak van de wereld was om connecties te hebben bij de verkeerspolitie. Meer wou ze er niet over kwijt, merkte Maxine. Lea trok de deur open en liep naar binnen. Ze ging rustig bij een schap met boeken over wetenschap